

दानियेलचे पुस्तक — क्रमांक दोनशे

भविष्यसूचक उलगडा: दुसरे एकत्रीकरण आणि अॅडव्हेंटिस्ट अंतकाळविषयक तत्त्वज्ञानातील त्याचे महत्त्व

Jeff Pippenger
2024-05-05

आम्ही संदेष्टा यशया यांनी, आणि त्यानंतर सिस्टर व्हाईट यांनी, ओळखून दिलेल्या दुसऱ्या संकलनाने दर्शविलेल्या भविष्यवाणीच्या कालखंडाचा विचार करित आहोत.

आणि त्या दिवशी येशूचा एक मूळ अंकुर उभा राहिल, जो लोकांसाठी ध्वज ठरेल; त्याच्याकडे परराष्ट्रीय लोक धाव घेतील; आणि त्याचे विश्रांतीस्थान गौरवशाली असेल. आणि त्या दिवशी असे घडेल की, प्रभू आपल्या लोकांच्या उरलेल्या अवशेषांना पुन्हा मिळविण्यासाठी दुसऱ्यांदा आपला हात पुढे करील, जे अशूरहून, मिसरहून, पत्रोसहून, कूशहून, एलामहून, शिनारहून, हमाथहून आणि समुद्रातील बेटांहून शिल्लक राहिलेले असतील. आणि तो राष्ट्रांसाठी ध्वज उभा करील, इस्राएलच्या हाकलून दिलेल्यांना एकत्र जमवील, आणि पृथ्वीच्या चारही कोपऱ्यांतून यहूदाच्या विखुरलेल्यांना गोळा करील. एफ्राईमचा मत्सरही नाहीसा होईल, आणि यहूदाचे विरोधक छोटले जातील; एफ्राईम यहूदाचा मत्सर करणार नाही, आणि यहूदा एफ्राईमाला त्रास देणार नाही. यशया 11:10-13.

जेव्हा देवाचे शेवटच्या दिवसांतील लोक दुसऱ्यांदा एकत्र गोळा केले जातात, तेव्हा त्या शिष्यांमध्ये अशी एकता निर्माण होते की जी पेंतेकोस्तापूर्वीच्या दहा दिवसांनी प्रतीकात्मकरीत्या दर्शविली होती, आणि ज्याचा उल्लेख यशया असा काळ म्हणून करतो की, “एफ्राईमचा मत्सरही नाहीसा होईल, आणि यहूदाचे विरोधक नष्ट केले जातील; एफ्राईम यहूदाचा मत्सर करणार नाही, आणि यहूदा एफ्राईमला त्रास देणार नाही.”

“देवाच्या लोकांवर परीक्षा येणार आहेत, आणि गव्हापासून तणे वेगळी केली जाणार आहेत. परंतु एफ्राईमने यापुढे यहूदाचा हेवा करू नये, आणि यहूदानेही एफ्राईमास यापुढे त्रास देऊ नये. पवित्र केलेल्या अंतःकरणांतून व ओठांतून दयाळू, कोमल, करुणामय शब्द प्रवाहित होतील. आपण एकचित्त असणे अत्यावश्यक आहे; आणि जर आपण सर्वांनी ख्रिस्ताची नम्रता व लीनता शोधली, तर आपल्यात ख्रिस्ताचे मन असेल, आणि आत्म्याची एकता निर्माण होईल.” Review and Herald, March 19, 1895.

जेव्हा ख्रिस्त एक लाख चव्वेचाळीस हजारांना दुसऱ्यांदा एकत्र करतो, तेव्हा तो जी कार्यसिद्धी करतो त्यातील एक घटक म्हणजे एकीकरण होय. त्या ऐक्याचे प्रतीकत्व पेंतेकोस्टपूर्वीच्या दहा दिवसांनी आणि एक्सेटर छावणी-सभेच्या सहा दिवसांनी दर्शविले गेले होते; आणि २२ ऑक्टोबर, १८४४ च्या महान निराशेचा अनुभव घेतलेल्यांनी आपला मार्ग हरविला नसता, तर हे १८५६ पासून १८६३ पर्यंत साध्य होऊ शकले असते.

“परंतु निराशेनंतर आलेल्या शंका आणि अनिश्चिततेच्या काळात, आगमनावर विश्वास ठेवणाऱ्यांपैकी अनेकांनी आपला विश्वास सोडून दिला. मतभेद आणि फूट निर्माण झाली.... अशा प्रकारे कार्यात अडथळा आला, आणि जग अंधकारातच राहिले. जर संपूर्ण अॅडव्हेंटिस्ट समुदायाने देवाच्या आज्ञा आणि येशूवरील विश्वास यांवर एकवटले असते, तर आपला इतिहास किती व्यापक रीतीने भिन्न झाला असता!”

“ख्रिस्ताचे आगमन अशा रीतीने विलंबित व्हावे, ही देवाची इच्छा नव्हती. आपल्या लोकांनी, इस्राएलने, अरण्यात चाळीस वर्षे भटकत राहावे, असा देवाचा हेतू नव्हता. त्याने त्यांना थेट कनान देशात नेऊन तेथे त्यांची पवित्र, निरोगी, आनंदी प्रजा म्हणून स्थापना करण्याचे वचन दिले होते. परंतु ज्यांना ही सुवार्ता प्रथम सांगितली गेली, ते ‘अविश्वासांमुळे’ आत गेले नाहीत (हिब्रू 3:19). त्यांची अंतःकरणे कुरकुर, बंडखोरी आणि द्वेष यांनी भरलेली होती, आणि तो त्यांच्याबरोबर आपला करार पूर्ण करू शकला नाही.”

“अविश्वास, कुरकुर आणि बंडखोरी यांनी प्राचीन इस्राएलला चाळीस वर्षे कनान देशापासून वंचित ठेवले. त्याच पापांनी आधुनिक इस्राएलचा स्वर्गीय कनानमध्ये प्रवेश विलंबित केला आहे. या दोन्हीपैकी कोणत्याही प्रसंगी देवाच्या वचनांत काही दोष नव्हता. प्रभूचे असल्याचा दावा करणाऱ्या लोकांतील अविश्वास, जगिकता, अप्रतिष्ठापन आणि कलह यांनीच आम्हाला पाप व शोक यांनी भरलेल्या या जगात इतकी वर्षे रोखून ठेवले आहे.” Selected Messages, पुस्तक 1, 68, 69.

दुसऱ्या देवदूताचे अवतरण याने पहिल्या निराशेच्या वेळी झालेल्या विखुरलेपणाची ओळख पटविली, ज्याने विलंबकाळाची सुरुवात केली; आणि त्यानंतर एक्सेटर शिबिरसभेतील सहा दिवसांच्या कालखंडाकडे नेले, जिथे सभेच्या समाप्तीच्या वेळी मध्यरात्रीच्या घोषणेच्या संदेशात पवित्र आत्म्याच्या ओतणुकीपूर्वी त्या संदेशावरील ऐक्य साध्य करण्यात आले.

२२ ऑक्टोबर, १८४४ रोजी तिसऱ्या देवदूताचे अवतरण हे महान निराशेच्या वेळी झालेल्या विखुरण्याची ओळख करून देणारे ठरले, आणि परमपवित्र स्थानाशी संबंधित सत्ये देवाच्या लोकांसमोर उघडली जाऊ लागली तेव्हा शिक्षणाच्या एका कालखंडाची सुरुवात झाली. १८४९ पर्यंत प्रभु आपला हात दुसऱ्यांदा पुढे करून आपल्या लोकांना एकत्र गोळा करित होता, आणि १८५१ पर्यंत १८५० चा चार्ट सादर केला जात होता. त्या चार्टने पायाभूत संदेशाचे प्रतिनिधित्व केले, आणि तोच तो संदेश होता जो जगासमोर निशाण म्हणून उंचावला जाणार होता.

ख्रिस्ताकडून शिष्यांचे दुसऱ्यांदा एकत्रीकरण त्याच्या अवतरणाच्या वेळी त्वरित सुरू झाले, आणि एक्सेटर येथील लोकांचे एकत्रीकरण थांबून राहण्याच्या काळात सुरू झाले. १८६३ च्या बंडाच्या इतिहासात, १८४४ मध्ये पवित्रस्थानाचा प्रकाश उघड करण्यात आला तेव्हा सुरू झालेल्या शैक्षणिक प्रक्रियेच्या किमान पाच वर्षांनंतर दुसऱ्यांदा एकत्रीकरण सुरू झाले. १८४८ मध्ये इस्लाम त्या वेळी राष्ट्रांना क्रोधित करित होता. दुसरे एकत्रीकरण हे एक प्रगतिशील कार्य म्हणून दर्शविले आहे, जे पॅटेंकोस्टपूर्वी आलेल्या दहा दिवसांच्या आगमनाने, तसेच एक्सेटरच्या छावणी-सभेच्या सहा दिवसांनी पूर्ण केले जाते, आणि ते १८५६ पर्यंत पूर्ण झालेले असणे आवश्यक होते.

आपल्या लोकांना दुसऱ्यांदा एकत्र करण्याचे कार्य हे तिसऱ्या देवदूताचे अंतिम कार्य आहे, आणि ते ख्रिस्ताच्या हाताने पूर्ण केले जाते.

आणि शब्दाचा दिवस आल्यावर तो सभास्थानात शिकवू लागला; आणि पुष्कळ जण त्याचे ऐकून आश्चर्यचकित झाले व म्हणू लागले, “या मनुष्याला या गोष्टी कोठून आल्या? आणि त्याला दिलेले हे कोणते ज्ञान आहे, की त्याच्या हातून अशी सामर्थ्यवान कृत्येही घडतात?” मार्क ६:२.

जेव्हा दैवी प्रतीक खाली उतरते, तेव्हा जी विखुरण घडते ती अशी एक परीक्षणप्रक्रिया आरंभ करते की जी अखेरीस उपासकांचे दोन वर्ग प्रकट करते, आणि असे करून मंदिर शुद्ध करते.

ज्याच्या हातात सूप आहे, तो आपले खळे पूर्णपणे स्वच्छ करील, आणि आपला गहू कोठारात जमा करील; परंतु भुसा तो न विझणाऱ्या अग्नीने जाळून टाकील. मत्तय ३:१२.

त्या काळात देवाच्या लोकांनी देवदूताच्या हातातून तो संदेश घ्यावा आणि तो खावा.

आणि मी दुसरा एक सामर्थ्यवान देवदूत स्वर्गातून खाली येताना पाहिला; तो मेघाने वेष्टित होता; त्याच्या डोक्यावर इंद्रधनुष्य होते, आणि त्याचे मुख जणू सूर्याप्रमाणे होते, आणि त्याचे पाय अग्नीच्या स्तंभांसारखे होते. आणि त्याच्या हातात एक लहानसे पुस्तक उघडे होते; आणि त्याने आपला उजवा पाय समुद्रावर, आणि डावा पाय पृथ्वीवर ठेवला. प्रकटीकरण १०:१, २.

१९ एप्रिल १८४४ रोजी दुसऱ्या देवदूताच्या आगमनाच्या वेळी, देवाचे लोक विखुरलेले होते. १९ ऑगस्ट १८४० रोजी प्रकटीकरण अध्याय ९, वचन १५ मधील भविष्यवाणीच्या पूर्णतेसह ते प्रारंभी एकत्र जमले होते, परंतु तक्त्यातील काही कालगणनात्मक आकड्यांच्या मोजणीतील एका चुकीवर प्रभुने आपला हात धरून ठेवला होता.

“मी पाहिले आहे की 1843 चा चार्ट परमेश्वराच्या हाताने मार्गदर्शित करण्यात आला होता, आणि तो बदलला जाऊ नये; की त्यातील आकडे त्याला जसे हवे होते तसेच होते; की त्याचा हात त्यावर होता आणि काही आकड्यांतील एक चूक लपवून ठेवत होता, जेणेकरून त्याचा हात काढून घेईपर्यंत कोणीही ती पाहू शकले नाही.” Early Writings, 74.

त्याने आपला हात काढून घेतल्यामुळे सॅम्युअल स्नो याला विलंब झालेल्या दर्शनाची योग्य तारीख ओळखता आली.

“ते विश्वासू, निराश झालेले लोक, ज्यांना आपला प्रभू का आला नाही हे समजू शकत नव्हते, त्यांना अंधकारात सोडण्यात आले नाही. पुन्हा त्यांना भविष्यवाणीतील कालखंडांचा शोध घेण्यासाठी त्यांच्या बायबलांकडे नेण्यात आले. प्रभूचा हात त्या आकड्यांवरून दूर करण्यात आला, आणि चूक स्पष्ट करण्यात आली. त्यांनी पाहिले की भविष्यवाणीतील कालखंड 1844 पर्यंत पोहोचत होते, आणि त्यांनी भविष्यवाणीतील कालखंड 1843 मध्ये संपले असे दाखविण्यासाठी जो तोच पुरावा मांडला होता, त्याच पुरावाने हे सिद्ध केले की ते 1844 मध्ये समाप्त होणार होते.” Early Writings, 237.

पहिल्या आणि दुसऱ्या देवदूतांचा इतिहास हा ख्रिस्ताच्या हाताशी संबंधित मार्गचिन्हांची एक रेषा समाविष्ट करतो. जेव्हा तो ११ ऑगस्ट, १८४० आणि १९ एप्रिल, १८४४ रोजी खाली उतरला, तेव्हा त्याच्या हातात एक संदेश होता. मे १८४२ मध्ये १८४३ चा चार्ट तयार करण्यास आणि प्रकाशित करण्यास मार्गदर्शन करणारा तोच त्याचा हात होता. चार्टवरील आकडेवारीतील चूक मुद्रांकित करून बंद करणारा तोच त्याचा हात होता. त्या पहिल्या निराशेच्या विखुरण्यानंतर, यिर्मया ख्रिस्ताच्या हातामुळे एकटाच बसला. मग त्याने आपला हात काढून घेतला, आणि अशा रीतीने मध्यरात्रीच्या घोषणेचा संदेश उघडला. आपल्या लोकांना दुसऱ्यांदा एकत्र जमविण्यासाठी त्याने आपला हात पुढे करण्याची कृती पहिल्या निराशेपासून एक्सेटर छावणी सभेपर्यंत घडली, जशी पवित्र आत्म्याच्या ओतप्रोत वर्षावाच्या अगोदर दहा दिवस शिष्य यरुशलेममध्ये शेवटी एकत्र जमले होते. २२ ऑक्टोबर, १८४४ रोजी तिसऱ्या देवदूताच्या आगमनाच्या वेळी प्रभूने आपला हात वर उचलला.

आणि मी जो देवदूत समुद्रावर व पृथ्वीवर उभा असलेला पाहिला, त्याने आपला हात स्वर्गाकडे उचलला, आणि जो सर्वकाळ जिवंत आहे, ज्याने स्वर्ग व त्यातील सर्व वस्तू, पृथ्वी व त्यातील सर्व वस्तू, आणि समुद्र व त्यातील सर्व वस्तू निर्माण केल्या, त्याची शपथ घेऊन असे म्हटले की, पुढे काळ राहणार नाही. प्रकटीकरण 10:5, 6.

११ ऑगस्ट, १८४० रोजी झालेल्या पहिल्या सभेपासून ते २२ ऑक्टोबर, १८४४ पर्यंत पहिल्या व दुसऱ्या देवदूतांचा इतिहास ख्रिस्ताच्या हाताने चिन्हांकित झाला आहे. २२ ऑक्टोबर, १८४४ रोजी तिसरा देवदूत खाली उतरला आणि महान निराशेमुळे मिलराइटांचा लहान कळप विखुरला गेला. त्या दिवशी ख्रिस्ताने आपला हात स्वर्गाकडे उचलला आणि शपथ घेतली की यापुढे काळ राहणार नाही.

1844 ते 1863 या कालखंडातील इतिहासातील दुसरे एकत्रीकरण तेव्हा सुरू झाले, जेव्हा ख्रिस्ताने आपला हात वर उचलला, आणि त्याच वेळी आपल्या हातात खाल्ले जाणारे एक संदेशही धरून ठेवला होता. त्यानंतर 1849 मध्ये, आपल्या विखुरलेल्या लोकांना एकत्र करण्यासाठी त्याने दुसऱ्यांदा आपला हात पुढे केला. त्या लोकांना मध्यरात्रीच्या आक्रोशाच्या संदेशाद्वारे एकत्र करण्यात आले होते, आणि भाकीत केलेली घटना घडली नाही तेव्हा ते विखुरले गेले. एक्सेटर येथील छावणी सभेमध्ये ख्रिस्ताने आपला कळप एकत्र केला आणि त्या संदेशावर त्यांना एकचित्त केले, जसे त्याने पॅटेकोस्टपूर्वीच्या दहा दिवसांत केले होते. फिलाडेल्फियन मिलराइट्स एक्सेटर छावणी सभा सोडून गेले आणि त्यांनी पॅटेकोस्टची पुनरावृत्ती केली. 1856 मध्ये, ख्रिस्त त्या चळवळीच्या बाहेर होता, जी लाओदीकिया अवस्थेत परिवर्तित झाली होती; कारण ख्रिस्त लाओदीकियनाच्या हृदयाबाहेर उभा राहून ठोठावतो आणि प्रवेश मिळवण्याचा प्रयत्न करतो.

पहा, मी दाराशी उभा आहे आणि ठोठावत आहे; जर कोणी माझा आवाज ऐकेल आणि दार उघडील, तर मी त्याच्याकडे आत येईन, आणि त्याच्याबरोबर भोजन करीन, आणि तो माझ्याबरोबर करील. प्रकटीकरण ३:२०.

१८५६ मध्ये ख्रिस्ताचा हात लौदीकेयातील मिलेराइट चळवळीवर ठोठावत होता, परंतु काहीही फल झाला नाही. त्याआधी सात वर्षे, म्हणजे १८४९ मध्ये, त्याने आपल्या लोकांना दुसऱ्यांदा एकत्र करणे सुरू केले होते; परंतु संशय आणि अनिश्चिततेमुळे फिलाडेल्फियन चळवळ थांबली.

“१८४४ मधील महान निराशेनंतर जर अॅडव्हेंटिस्टांनी आपल्या विश्वासाला दृढपणे धरून ठेवले असते आणि देवाच्या उलगडत जाणाऱ्या प्रबोधनकारी व्यवस्थापनात एकजुटीने पुढे चालत, तिसऱ्या देवदूताचा संदेश स्वीकारून पवित्र आत्म्याच्या सामर्थ्याने तो जगास घोषित केला असता, तर त्यांनी देवाचे तारण पाहिले असते; प्रभुने त्यांच्या प्रयत्नांबरोबर सामर्थ्याने कार्य केले असते; कार्य पूर्ण झाले असते; आणि ख्रिस्त आतापर्यंतच आपल्या लोकांना त्यांचे प्रतिफल देण्यासाठी घेण्यास आला असता. परंतु त्या निराशेनंतर आलेल्या शंका आणि अनिश्चिततेच्या काळात, अॅडव्हेंट विश्वासणाऱ्यांपैकी अनेकांनी आपला विश्वास सोडून दिला.... अशा प्रकारे कार्यात अडथळा आला, आणि जग अंधारात सोडले गेले. जर संपूर्ण अॅडव्हेंटिस्ट समुदायाने देवाच्या आज्ञांवर आणि येशूच्या विश्वासावर एकवटले असते, तर आपला इतिहास किती व्यापक रीतीने भिन्न झाला असता!”
Evangelism, 695.

११ सप्टेंबर २००१ रोजी ख्रिस्ताने आपल्या अखेरच्या दिवसांतील लोकांना एकत्र केले; आणि त्यानंतर १८ जुलै २०२० रोजी ते विखुरले गेले. ११ सप्टेंबर २००१ रोजी जे एकत्र केले गेले होते त्यांनी ख्रिस्ताच्या हातातून लपविलेले पुस्तक घेतले व ते खाल्ले. १८ जुलै २०२० रोजी त्यांनी त्याच्या उंचावलेल्या हाताने दर्शविलेल्या त्या आज्ञेला नाकारले, जिच्याद्वारे हे ओळखले गेले की “काळ यापुढे राहणार नाही.”

१८४३ च्या त्यांच्या खोट्या भविष्यवाणीत फिलाडेल्फियन मिलेराइटांनी कोणताही बंडखोरपणा प्रकट केला नाही, कारण प्रभूने प्रकट केलेल्या सर्व प्रकाशानुसार त्यांनी कृती केली; परंतु १८ जुलै २०२० रोजी तिसऱ्या देवदूताच्या चळवळीतील लौदिकीया लोकांनी त्याच्या हाताशी संबंधित प्रकाशाविरुद्ध बंड केले. १८४४ नंतर, पहिल्या देवदूताची फिलाडेल्फियन चळवळ “शंका व अनिश्चिततेच्या काळात” “आपला विश्वास सोडून दिला,” आणि लौदिकीया बनली.

१८५६ हे संक्रमणाच्या त्या बिंदूचे प्रतिनिधित्व करते, जे शेवटच्या दिवसांतील देवाच्या लोकांसाठी संक्रमणाचा एक बिंदू दर्शविते.

1849 ते 1856 या सात वर्षांच्या कालावधीत कथातरी फिलाडेल्फियन मिलेराइट चळवळीने आपल्या लोकांना दुसऱ्यांदा एकत्र जमविण्यासाठी पुढे आलेल्या प्रभूच्या हाताला प्रतिकार केला; आणि अशी प्रतिज्ञा होती की त्या वेळी तो पूर्वी केलेल्या कार्यापेक्षा अधिक करील.

“२३ सप्टेंबर रोजी, प्रभूने मला दाखविले की आपल्या लोकांच्या उरलेल्या अवशेषास परत मिळविण्यासाठी त्याने दुसऱ्यांदा आपला हात पुढे केला आहे, आणि या एकत्रीकरणाच्या काळात प्रयत्न दुष्पट केले गेले पाहिजेत. विखुरण्याच्या काळात इस्राएलास मार बसला आणि तो फाडला गेला; परंतु आता एकत्रीकरणाच्या काळात देव आपल्या लोकांस बरे करील व त्यांच्या जखमा बांधील. विखुरण्याच्या काळात सत्याचा प्रसार करण्यासाठी केलेल्या प्रयत्नांचा फारसा परिणाम झाला नाही, त्यांनी फार थोडे किंवा काहीच साध्य केले नाही; परंतु एकत्रीकरणाच्या काळात, जेव्हा देवाने आपल्या लोकांना एकत्र करण्यासाठी आपला हात लाविला आहे, तेव्हा सत्याचा प्रसार करण्यासाठी केलेल्या प्रयत्नांचा त्यांना अभिप्रेत असा परिणाम होईल. सर्वांनी कार्यात एकचित्त व उत्साही असले पाहिजे. मला दाखविण्यात आले की आता या एकत्रीकरणाच्या काळात आपले मार्गदर्शन व्हावे म्हणून विखुरण्याच्या काळातील उदाहरणांचा कोणाचाही उल्लेख करणे ही लाजिरवाणी गोष्ट होती; कारण जर देव आता आपल्यासाठी तेव्हाच करील जेवढे त्याने तेव्हा केले, तर इस्राएल कधीच एकत्र केला जाणार नाही. सत्य जसे उपदेशाने सांगितले गेले पाहिजे, तसेच ते पत्राद्वारे प्रकाशित झाले पाहिजे, हे तितकेच आवश्यक आहे.” Review and Herald, November 1, 1850.

स्वाभाविकच, प्रभूने आपले कार्य ऐक्यात पुढे नेण्याचा प्रयत्न केला; परंतु ते ऐक्य उघडपणे खंडित झाले होते, आणि “निराशेनंतर आलेल्या संशय व अनिश्चिततेच्या काळात, अनेक अॅडव्हेंट विश्वासी आपल्या विश्वासापासून ढळले.”

The Present Truth (नंतरचे Review and Herald) याचे प्रकाशन १८४९ मध्ये सुरू झाले, आणि १८५१ पर्यंत १८५० चे चार्ट उपलब्ध झाले; परंतु १८५६ पर्यंत, लेवीय पुस्तकाच्या सव्वीसाव्या अध्यायातील “सात वेळा” याविषयीचा संदेश अपूर्णच राहिला. २२ ऑक्टोबर, १८४४ रोजी जो संदेश उघड करण्यात आला, तो तेव्हा प्रकट झाला जेव्हा तेवीसशे वर्षे आणि दोन हजार पाचशे वीस वर्षे या कालभविष्यवाण्या समाप्तीस आल्या.

त्या काळी शब्बाथ ही अशी शिकवण होती जी इतर सर्व शिकवणींपेक्षा अधिक तेजाने प्रकाशमान झाली होती, आणि बारा वर्षे एक परीक्षेची प्रक्रिया पुढे चालू राहिली, जोपर्यंत 1856 मध्ये अंतिम परीक्षा आली नाही. ती परीक्षा भूमीसाठी असलेल्या शब्बाथ विश्रांतीविषयी होती, आणि तिने मनुष्यासाठी असलेल्या शब्बाथ विश्रांतीपासून सुरू झालेल्या परीक्षेच्या प्रक्रियेचा शेवट दर्शविला. त्या परीक्षेच्या काळावर अल्फा आणि ओमेगा यांची स्वाक्षरी होती. 1856 हे मिलरने शोधून काढलेल्या पहिल्या पायाभूत सत्यावरील ज्ञानवृद्धीचेही प्रतिनिधित्व करीत होते, म्हणून त्या स्तरावरही त्यावर अल्फा आणि ओमेगा यांची स्वाक्षरी होती. शब्बाथाचे सत्य, जे देवाच्या पवित्रीकृत लोकांचे चिन्ह आहे, ते सातव्या रणशिंंगाच्या निनादाप्रमाणे दर्शविण्यात आले होते, जेव्हा विश्वासणाऱ्यामध्ये असलेले ख्रिस्ताचे रहस्य, गौरवाची आशा, पूर्ण होते. “सात वेळा” हे प्रायश्चित्ताच्या दिवशी फुंकावयाच्या जयंतीच्या रणशिंंगाद्वारे दर्शविण्यात आले होते.

१८५६ ते १८६३ पर्यंतची सात वर्षे शिष्यांसाठी यरुशलेममधील दहा दिवसांचे, तसेच फिलाडेल्फियन मिलराइट्ससाठी एक्झेटरच्या छावणीसभेतील सहा दिवसांचे प्रतीक होती; परंतु, दुःखाची गोष्ट म्हणजे, हा कालावधी त्या लोकांचे उदाहरण ठरला जे संक्रमणकाळात प्रभु त्यांना जसा पुढे नेतो तसा त्याचा पाठपुरावा करण्यास नकार देतात. पहिल्या व दुसऱ्या देवदूतांचा इतिहास, जो सात गर्जनांचा ऐतिहासिक कालखंड आहे, एप्रिल १९, १८४४ पासून प्रभु आपला हात पुढे करून आपल्या लोकांना दुसऱ्यांदा एकत्र करीत आहे हे दर्शवितो, आणि तो आज्ञाधारक प्रतिसादाचे उदाहरण मांडतो, कारण सुज्ञांनी ख्रिस्ताचा पाठपुरावा करीत परमपवित्र स्थानी प्रवेश केला.

पहिल्या कादेशाचा इतिहास—जो 1844 ते 1863 या काळातील तिसऱ्या देवदूताचा इतिहास आहे—हा दाखवितो की प्रभु आपल्या लोकांना दुसऱ्यांदा एकत्र करण्यासाठी पुन्हा आपला हात पुढे करीत आहे; परंतु त्या इतिहासात बंडखोरी प्रकट होते. आता, तिसऱ्यांदा, जुलै 2023 पासून, प्रभु पुन्हा आपल्या लोकांना दुसऱ्यांदा एकत्र करण्यासाठी आपला हात पुढे करीत आहे, आणि ते आज्ञाधारक फिलाडेल्फियन म्हणून दुसरे कादेश पूर्ण करतील; कारण सत्याची स्वाक्षरी हे ओळख करून देते की त्या तीन वेळा अशा आहेत की आरंभ आणि समाप्ती हे आज्ञाधारक फिलाडेल्फियनांचे प्रतिनिधित्व करतात, आणि मधला नमुना आज्ञाभंग करणाऱ्या लाओदिकीया लोकांचा आहे.

आपण हा अभ्यास पुढील लेखात पुढे चालू ठेवू.

“मंडळ्या लाओदिकीय संदेशाकडे लक्ष देतील काय? त्या पश्चात्ताप करतील काय, की सत्याचा सर्वांत गंभीर संदेश—तिसऱ्या देवदूताचा संदेश—जगास जाहीर केला जात असताना देखील त्या पापातच पुढे चालत राहतील? हा दयेचा शेवटचा संदेश आहे, पतित जगासाठीचा शेवटचा इशारा आहे. जर देवाची मंडळी कोमत झाली, तर ती देवाच्या कृपेत त्याहून अधिक उभी राहत नाही, जितक्या त्या मंडळ्या उभ्या राहत नाहीत ज्या पतित झालेल्या, भुतांचे निवासस्थान, प्रत्येक अशुद्ध आत्म्याचा अड्डा, आणि प्रत्येक अशुद्ध व तिरस्करणीय पक्ष्याचा पिंजरा झालेल्या म्हणून दर्शविल्या आहेत. ज्यांना सत्य ऐकण्याची व स्वीकारण्याची संधी मिळाली आहे, आणि ज्यांनी स्वतःला देवाच्या आज्ञा पाळणारे लोक म्हणवून घेत सातव्या दिवसाच्या अॅडव्हॅटिस्ट मंडळीत प्रवेश केला आहे, तरीही ज्यांच्यामध्ये नामधारी मंडळ्यांपेक्षा देवासाठी अधिक जीवनशक्ती व समर्पण नाही, ते देवाच्या पीडांचा भाग तितक्याच निश्चितपणे भोगतील, जितक्या निश्चितपणे देवाच्या नियमाला विरोध करणाऱ्या मंडळ्या भोगतील. केवळ जे सत्याद्वारे पवित्र केले गेले आहेत तेच त्या स्वर्गीय निवासस्थानी राजघराण्याचा भाग होतील, जे ख्रिस्ताने त्यांच्यावर प्रेम करणाऱ्यांसाठी व त्यांच्या आज्ञा पाळणाऱ्यांसाठी तयार करण्यास जाऊन ठेवले आहे.”

“जो म्हणतो, मी त्याला ओळखतो, आणि त्याच्या आज्ञा पाळित नाही, तो लबाड आहे, आणि सत्य त्याच्यामध्ये नाही’ [1 John 2:4]. यात त्या सर्वांचा समावेश होतो जे देवाचे ज्ञान असल्याचा दावा करतात, आणि त्याच्या आज्ञा पाळतात असे म्हणतात, परंतु जे हे आपल्या सत्कर्मांनी प्रकट करीत नाहीत. त्यांना त्यांच्या कृत्यांप्रमाणे प्रतिफल मिळेल. ‘जो कोणी त्याच्यामध्ये राहतो तो पाप करीत नाही; जो कोणी पाप करतो त्याने त्याला पाहिलेले नाही, किंवा त्याला ओळखलेले नाही’ [1 John 3:6]. हे सर्व मंडळीच्या सदस्यांना उद्देशून आहे, ज्यात Seventh-day Adventist चर्चमधील सदस्यांचाही समावेश आहे. ‘लहान मुलांनो, कोणीही तुम्हांला फसवू नये: जो नीतिमत्त्व आचरण करतो तो नीतिमान आहे, जसा तो नीतिमान आहे. जो पाप करतो तो सैतानाचा आहे; कारण सैतान आरंभापासून पाप करीत आला आहे. यासाठीच देवाचा पुत्र प्रकट झाला, की त्याने सैतानाची कृत्ये नष्ट करावीत. जो कोणी देवापासून जन्मलेला आहे तो पाप करीत नाही; कारण त्याचे बीज त्याच्यामध्ये राहते: आणि तो पाप करू शकत नाही, कारण तो देवापासून जन्मलेला आहे. यावरून देवाची मुले आणि सैतानाची मुले प्रकट होतात: जो कोणी नीतिमत्त्व आचरण करीत नाही तो देवाचा नाही, तसेच जो आपल्या भावावर प्रेम करीत नाही तोही नाही’ [1 John 3:7-10].”

“जे स्वतःला शब्बाथ पाळणारे अॅडव्हेंटिस्ट म्हणवून घेतात, आणि तरीही पापातच चालत राहतात, ते देवाच्या दृष्टीने खोटारडे आहेत. त्यांचा पापमय आचार देवाच्या कार्याच्या विरोधात कार्य करीत आहे. ते इतरांनाही पापात नेत आहेत. आमच्या मंडळ्यांतील प्रत्येक सदस्याकरिता देवाकडून हा शब्द येतो, ‘आणि आपल्या पावलांसाठी सरळ वाटा करा, जेणेकरून जे लंगडे आहे ते मार्गाबाहेर पडू नये; तर उलट ते बरे व्हावे. सर्व लोकांबरोबर शांतीचा, आणि पवित्रतेचा पाठपुरावा करा; कारण तिच्यावाचून कोणीही प्रभूला पाहणार नाही: काळजीपूर्वक पाहा, की कोणी देवाच्या कृपेला मुकू नये; कडवटपणाचे कोणतेही मूळ उगवून तुम्हांस त्रास देऊ नये, आणि त्यामुळे बरेच जण अशुद्ध होऊ नयेत; कोणीही व्यभिचारी, किंवा एसावप्रमाणे अधार्मिक मनुष्य असू नये, ज्याने एका घास अन्नासाठी आपला ज्येष्ठत्वाचा हक्क विकला. कारण तुम्हांस ठाऊक आहे की नंतर, जेव्हा त्याला आशीर्वादाचा वारसा मिळवावयाचा होता, तेव्हा तो नाकारला गेला; कारण त्याने अश्रूंनी तो कसोशीने शोधला, तरी पश्चात्तापासाठी त्याला जागा सापडली नाही’ [Hebrews 12:13-17].”

“हे त्या अनेकांवर लागू पडते जे सत्यावर विश्वास असल्याचा दावा करतात. आपल्या वासनाप्रेरित आचरणांचा त्याग करण्याऐवजी, ते सैतानाच्या फसव्या कुतर्काखाली शिक्षणाच्या चुकीच्या मार्गावर पुढे जातात. पाप हे पापमय आहे असे ओळखले जात नाही. त्यांची अंतःकरणेच कलुषित झालेली आहेत, त्यांची हृदये भ्रष्ट झालेली आहेत, अगदी त्यांचे विचारही सतत भ्रष्ट असतात. सैतान त्यांचा उपयोग आमिष म्हणून करतो, जेणेकरून आत्म्यांना अशुद्ध आचरणांकडे ओढावे; अशी आचरणे संपूर्ण अस्तित्वालाच कलुषित करतात. ‘ज्याने मोशेच्या नियमशास्त्राचा [जो देवाचा नियम होता] तिरस्कार केला, तो दोन किंवा तीन साक्षीदारांवर निर्दयपणे मारला गेला: तर मग किती अधिक कठोर शिक्षेस तो पात्र समजला जाईल, ज्याने देवाच्या पुत्राला पायाखाली तुडविले आहे, आणि ज्या कराराच्या रक्ताने तो पवित्र करण्यात आला होता, त्यालाच अपवित्र मानले आहे, आणि कृपेच्या आत्म्याचा अपमान केला आहे? कारण ज्याने असे म्हटले, ‘सूड माझा आहे, मी प्रतिफल देईन, असे प्रभु म्हणतो,’ त्याला आपण ओळखतो. आणि पुन्हा, ‘प्रभु आपल्या लोकांचा न्याय करील.’ जिवंत देवाच्या हातात पडणे ही भयावह गोष्ट आहे’ [Hebrews 10:28-31].” Manuscript Releases, volume 19, 176, 177.